

تلفون نومبروسی : يك اوغلي ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاحبیلر خاننده ۱۶

آپولا

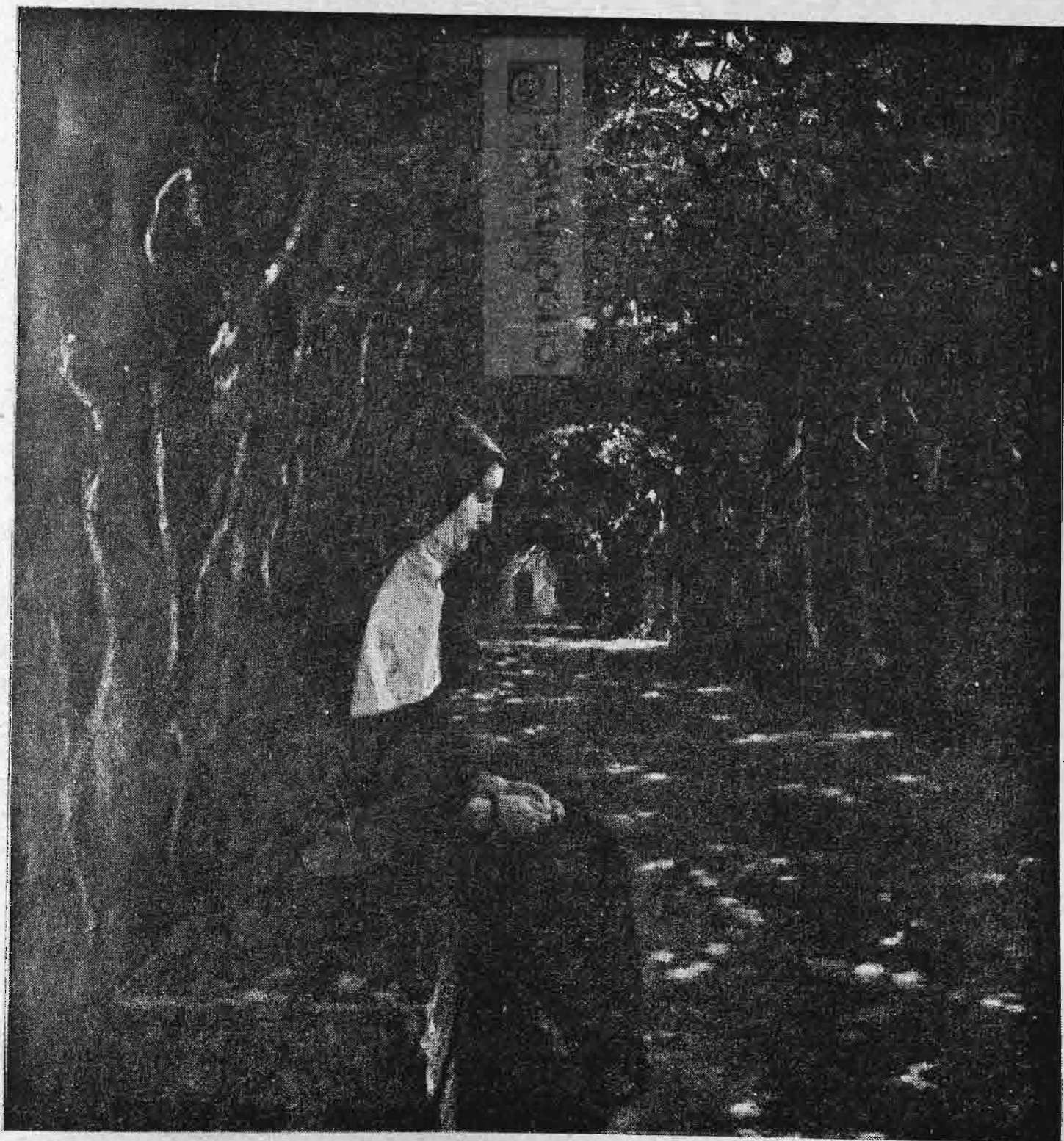
صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس .D. خریستیدیس

'Απο'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

→ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ←

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΟΙΝΗ Η ΧΑΡΑ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ χαρᾶς καὶ περὶ λύπης. Ἐν μέσῳ ὥραίων ὑποθηκῶν ἀναφέρει παρεπιπτόντως καὶ τοῦτο :

— Ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὁμῶν ἐστίν.

Εἶναι μεγάλη ἀρετὴ ὅ,τι λέγεται ἀνωτέρω εἰς μίαν γραμμὴν. Εἶναι ἔνδειξις εὐγενείας ψυχῆς, μεγαλόφρονος καρδίας, ἀλλὰ μὴν καὶ συνδέσμων ἀρρήκτων. Δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ τὸ ἀναπτύξωμεν.

Τί εἶναι οἰκογένεια, κοινωνία, ἔθνος; ποῖα εἶναι τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, τὰ γνωρίζοντα, ὅτι ἄτομα δύο ἢ πλείοτερα εὐρίσκονται συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα στενῶς; Εἰς ὅσα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ἠθέλε τις προβάλλει, τὸ ἰδιαίτερον καὶ ἰσχυρότερον εἶναι τοῦτο: ἡ κοινὴ χαρὰ. Καὶ ἀληθῶς, ὅταν δύο ἢ πλείοτερα ἄτομα, δύο ἢ πλείοτεροι καρδιαί μετ' αὐτὴν γοργότητα χαίρουν καὶ πάλλονται δι' ἀγαθὸν ἐπισυμβῆν εἰς ἓν ἐκ τῶν ἀτόμων, τί ἄλλο τοῦτο δεικνύει, εἰμὴ, ὅτι τὰ ἄτομα ταῦτα τὰ συνδέει κοινότης αἰσθημάτων, κοινότης ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ κοινότης ἀρχῶν, ἀφοῦ ἡ χαρὰ τοῦ ἑνὸς ἀνταντακῆ καὶ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ ἡ λύπη τοῦ μὲν εὐρίσκει συμπάθειαν ἐπὶ τοῦ ἄλλου;

Ἡ κοινότης αὕτη τῶν αἰσθημάτων χαρακτηρίζει λοιπὸν τὴν οἰκογένειαν, τὴν ὁμοφυλίαν, τὴν κοινωνίαν, τὸ ἔθνος.

Ἀλλὰ τὴν κοινότητα τῆς χαρᾶς ἐχαρακτηρίσαμεν ἀνωτέρω καὶ ὡς μεγάλην ἀρετὴν. Δὲν εἶναι τοῦτο ὑπερβολή.

Ἐν τῇ κοινωνίᾳ πολλοὺς ἠθέλετε εὐρεῖν νὰ συμπαθήσωσι τὴν θλιψίν σας. Εἰς πολλὰ πρόσωπα θὰ ἴδῃτε τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν οἰκτον, ὅταν τὰ μάτια σας βρέχουν τῆς λύπης τὰ δάκρυα. Πολλοὺς ἀκόμη θὰ ἴδετε σπεύδοντας μετ' προθυμίαν θαυμαστὴν εἰς συναντίληψιν πάσχοντος καὶ ταλαιπωρουμένου ἀδελφοῦ. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι καλά, εἶναι ἄγρια. Εἶναι βέβαια ἀρεταί: οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι τόσον ἐπίπονοι.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἄλλην ἀποψιν. Χαίρετε, μία ὑπερτάτη εὐδαιμονία λούει τὸ ἄτομόν σας, τὸν οἶκόν σας, τὰ εὐτυχήματα διαδέχονται ἀλλήλα: ζητεῖτε συμμετόχους εἰς τὴν χαρὰν σας. Τὴν ἀνακοινώνετε εἰς τοὺς φίλους σας, εἰς ὄλους ἐκείνους, οἵτινες σᾶς συνεπάθησαν δυστυχουντα. Τοὺς καλεῖτε εἰς πανδαισίαν χαρᾶς. Νομίζετε, ὅτι θὰ σπεύσωσιν; Ἀλλοίμονον! Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὕγρανθέντες κατὰ τὴν δυστυχίαν σας, θὰ ἀστράψωσιν ἀπὸ τὸν σάρακα τοῦ φθόνου καὶ αἱ ψυχαὶ αἱ συμπαθεῖς θὰ παγώσωσιν εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν εὐτυχημάτων σας. Μὴ ἐκπλαγῆτε ἀν εὐρετε ὀλιγωτέρους ἀληθεῖς συμμετόχους τῆς χαρᾶς σας ἢ τῆς λύπης σας. Μὴ ξενισθῆτε ἀν μονωθῆτε ἐν τῇ χαρᾷ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν: τοὺς φίλους δοκιμάζομεν ἐν ταῖς δυστυχίαις. Δὲν εἶναι τοῦτο πάντῃ ἀληθές. Τοὺς φίλους μόνον ἐν ταῖς εὐτυχίαις ἡμῶν δοκιμάζομεν. Τοὺς βλέπομεν νὰ φέρωσιν ἀνεπιφθόνως τὴν χαρὰν μας; εἶναι φίλοι μας. Πολλάκις ἔλεει τις ἐξ ἐγωισμοῦ ἢ ἐκδικήσεως, ἀλλὰ χαίρει μόνον ἐκ πραγματικῆς ἀγάπης.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ φιλοσοφία τῆς Τέχνης δὲν ἐξέφραζεν ἀκόμη τὸν τελευταῖον τῆς λόγον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς αἱ ἐθνικαὶ περιπέτειαι. Τὸ πνεῦμα εἶναι δύναμις, ἡεῖς, φαίνεται, δὲν ὑπόκειται εἰς κανόνας καὶ νόμους. Ὅτε μὲν τὸ βλέπομεν νὰ στερηθῆ καὶ ἐν μέσῳ χλιδῆς, εὐμαρθείας καὶ γαλήνης, ὅτε δὲ τὸ ἀντιλαμβάνομεθα ὀργῶν, σφριγηλῶν, πλήρης μένους καὶ ἐν μέσῳ ἐρειπίων καὶ σποδοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον δὲν εἶναι ἀγνωστον.

Ποῖον τῶρα ἀποτελεῖ τὸν κανόνα καὶ ποῖον τὴν ἐξίχρουν, αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζει ἡ φιλοσοφία τῆς Τέχνης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ πολωνικὴ φιλολογία μετὰ τὰς τῶσας καὶ ποιικίαις διακυμάνσεις τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, καὶ τὰς τῶσας περιπετειὰς λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει, παρουσιάζει στάδιον εὐρὺ μελέτης καὶ ἐξακριβώσεως.

Ἡ πολωνικὴ φιλολογία ἐμφανίζεται κατ' ἀρχὰς εἰς ἄλλην, παρὰ τὴν πολωνικὴν γλῶσσαν. Οἱ συγγραφεῖς τῆς εἶναι μὲν Πολῶνοι, ἀλλὰ δὲν γράφουσι πολωνικά. Γλῶσσά των εἶναι ἡ λατινικὴ.

Ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν τὸ ἀρχαιότερον καὶ μᾶλλον ἀξιὸν λόγου εἶναι τὸ *Χρονικὸν τοῦ Μαρτίνου Γάλλου*, τὸ ὁποῖον ἀνάγεται εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Ἐπίσης λατινιστὴ ἐγγραφή κατὰ τὸ 1166 ἡ *Ἱστορία τῆς Πολωνίας* ὑπὸ τοῦ Σολέβα, ἐπισκόπου Κρακοβίας. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι διαλογικόν.

Μετ' τὴν βασιλείαν τοῦ Καζιμίρ Γ' τοῦ μεγάλου (1333—1370) διανοίγεται εἰς τὴν πολωνικὴν φιλολογίαν περίοδος δράσεως. Ὁ καλὸς αὐτοῦ ἡγεμὼν ἰδρύει πολωνικὸν πανεπιστήμιον καὶ ὑποστηρίζει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὥραϊας τέχνας.

Ἐνταῦθα εἶναι καλὸν νὰ σημειώσωμεν καὶ τοῦτο, προτοῦ περῶμεν εἰς τὴν ἀπαρίθμησην τῶν Πολωνῶν συγγραφέων, ὅτι ἡ πολωνικὴ γλῶσσα, ἀνήκουσα εἰς τὴν δυτικὴν συστάδα τῶν σλαβικῶν γλωσσῶν, συγγενεῖσι πολὺ πρὸς τὴν τσεχικὴν. Διακρίνεται ἐπὶ εὐφωνίᾳ καὶ γράφεται δὲ αὐτὴν λατινικοῦ ἀλφβήτου. ἔχει φθόγγους ποιητικῶν καὶ ἀριθμοὺς 47 γράμματα.

Ἐπὶ τὴν βασιλείαν τῶν Ἰαγκελλονιδῶν ἡ πολωνικὴ γλῶσσα ἐπεκτείνεται καὶ γενικεύεται. Μετ' τὸν Ἰωάννην δὲ Κοχανόβσκη αὕτη ἀποκαθαίρεται καὶ λαμβάνει τὸ κλασικὸν ὕψος. Ἡ φιλολογία τότε ἔχει ὡς πρότυπα αὐτῆς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Λατίνους συγγραφεῖς. Ἐπίσης ἀξιωματικῶς διὰ τὴν ἐποχὴν του εἶναι ὁ Φιλιππὸς Κλονόβιτς (1551—1608), ὅστις διέπρεψεν ὡς σατυρικὸς ποιητὴς, καὶ ὁ Νικόλαος Ραῦς, τοῦ ὁποῖου ὁ *Καθρέπτης ὄλων τῶν κρατῶν* εἶναι ἔργον ἀξιόλογον.

Μεσολαβεῖ κατάπτωσις τοῦ πολωνικοῦ πνεύματος. Ἡ παραγωγή ἐν τῷ μεταξὺ στερηθεῖ καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ κατέλθωμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, ὅπου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Στανισλάου, ἀναφαίνονται ὁ Ναρούσεβιτς, σατυρικὸς ποιητὴς, ὁ Κραζίσκη, ποιητὴς τῶν ποιητῶν, ὁ Boileau, Lafontaine καὶ Voltaire ἐν ταύτῃ τῆς Πολωνίας.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν καὶ τὸν Ἀνδρέαν καὶ Στανίσλαον Μόρσεν καὶ τὴν Ἐλισάβετ Δρουζβάτσκα (1687—1760). Τότε ἐν τῇ πολωνικῇ φιλολογίᾳ ἐπικρατεῖ ἡ παραγωγὴ ἀπομνημονευμάτων.

Τὸ 1801 ἰδρύθη ἐν Βαρσοβῆ Ἡταιρία τῶν φίλων τῶν ἐπιστημῶν, ἡεῖς, ἐπιμελεῖται ἐνός τῶν μελῶν αὐτῆς, τοῦ Θιδαίου Μοστούρη, ἐξέδωκε *Συλλογὴν* τῶν καλλιτέρων Πολωνῶν συγγραφέων. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀναφαίνονται ὁ Σνιαδέσκη, Λελεβέλ, Φαλίνσκη, Βρονδζίνσκη, εἰσινεὶς πολλὰ συνεισφέροντες εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς Πολωνίας, ὅτε προβάλλει ὁ μέγας τῆς χώρας αὐτοδύς, ὁ Μιτσκιέβιτς, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα ἀναπύλλουσι εἰς ὄλον τὸ ἔθνος, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κραζίσκη, ὁ Καρλίνσκη καὶ ὁ Νιέμτσεβιτς (1757—1841), ὁ ψάλτης τῆς ἐλευθερίας καὶ συγγραφεὺς πατριωτικῶν μυθιστορημάτων.

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν μίαν ἀνάπτυξαν. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν φρικωδῶν στερῶν δοκιμασιῶν τῆς Πολωνίας. Ὁ ἀναγνώστης τῆς στήλης ταύτης θὰ ἐνθυμῆται ἴσως, ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ, ὁποῖαν περίοδον καταθλίψεως καὶ διωγμῶν διέρχεται κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἡ Πολωνία ὑπὸ τὴν ρωσικὴν τυραννίαν.

Ἐν τούτοις ἰδοὺ τὸ παράδοξον: Τὸ πολωνικὸν πνεῦμα, πρὸς τὰς καταθλίψεις καὶ τὰς καταπίσεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταται τὸ ἔθνος, αὐτὸ ἀναθίλλεται ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην κατὰ τοῦ ρωσικοῦ κρούτου ἀντίδρασιν καὶ διαμαρτυρίαν. Οἱ ρωσικοὶ νόμοι ἐπιβάλλουσι τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς γλώττης τῶν τῶρων ἐν Πολωνίᾳ καὶ τὴν ὑπικατάστασιν τῆς πολωνικῆς διὰ τῆς ρωσικῆς. Ἀλλὰ τὸ πολωνικὸν πνεῦμα ἐκδηλώνει τὴν ζωτικότητα αὐτοῦ. Διακηρύττει, ὅτι θέλει νὰ ζήτῃ. Ζητεῖ τόπον ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀναδεικνύονται πλειάδας ὄλων ποιητῶν, μυθιστοριογράφων, ἱστορικῶν, συγγραφέων. Ἐκ τούτων ἀναφέρωμεν τοὺς ἐπιμέρους:

Ὁ Ἀνδρέας Στρούγ ἐξέδωκε τὸ *Ojcowie Nasi* (Οἱ πατέρες μας) εἶναι τοῦτο σαρὰ διηγημάτων, δι' ὃν προσπαθεῖ ν' ἀναζωογονήτῃ τὴν ἐποχὴν τῆς θλιβερῆς ἐποποιείας τοῦ 1863. Περιγράφει τοὺς ἀνδρας τῆς ἐποχῆς, τὸ περιβάλλον των, τὰς ἀρετὰς των, τὰ σφάλματα. Ὁ Στρούγ ἀρχίζει τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ ἐπανάστασις ἔχει καταπιγῆ τελείως. Οὐδεὶς πλὴν ὑτάχει, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει, ἀφοῦ δὲν πρόκειται κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νὰ νικηθῇ ὁ τύραννος Ρῶτος, ὁ ὁποῖος δρῶναι τὴν χώραν. Ἐν μόνον ὑπολείπεται: θάνατος γενναῖος καὶ περίσσις τῆς τιμῆς. Ὁ συγγραφεὺς ἐπιτυχάνει ὅ,τι ποθεῖ.

Ἐτερον ἔργον πρόσφατον, τοῦ Βαδισλάου Γεῦ μὸν τοῦτο, *Τὸ κήρυγμα τοῦ ρωσικοῦ κρούτου ἐν Πολωνίᾳ* (ἐντυπώσεις ταξιδίου) προδίδει τὸ περιεχόμενον διὰ τῶν τίτλων του. Μετεφράσθη εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ συνεζήτησε τὸ ξένον δημόσιον διὰ τῶν φρικωδῶν ταλαιπωριῶν τοῦ ἔθνους. Ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς σελίδας τοῦ ἔργου αὐτοῦ βλέπει ἀναθρόσκοντας τοὺς φεβρουῦς αἰῶνας τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, τοὺς ὁποῖους ἐπίστρεψεν, ὅτι παρήλθον ἀνεπίστροπτοι.

Ἡ πολωνικὴ ζωὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, τὸ ἔργον τοῦ Βαδισλάου Λεζίνσκη, εἶναι μία πιστὴ περιγραφή τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Πολωνῶν. Γραμμένον εἰς γλῶσσαν ἐπαγωγόν, δὲν παύει νὰ εἶναι ἱστορικὴ καὶ ἐθνολογικὴ πραγματεία περισπούδαστος.

Ἐνῶ κλείομεν τὸ ἀρθρον τοῦτο, ὁ ἀναγνώστης βαβίως θέλει διερωτηθῆ, φθικτων εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν του:

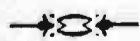
— Ἀλλ' ὁ Σιέγκεβιτς;

Ἀπεφύγομεν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ συγγραφέως τούτου. Ἡ μεγάλη του ψυχὴ καὶ τὸ παγκοσμίως ἐκτιμηθὲν πνεῦμά του ἀξιοῦσιν ὄντως ἰκατέρως μελέτης.

Περὶ τοῦ Σιέγκεβιτς καὶ τῶν ἔργων του θὰ ὀμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Κ. Μ.

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ»
ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Τί ὁμορφος ὁ κόσμος! καὶ ὁ οὐρανὸς
Ἀπλόνει τὸ γαλάζιο του σεντόνι,
Φυσᾷ τ' ἀγέρι ἡσυχό, γλυκά,
Καὶ τὰ λουλούδια ὄλα βαλσαμόνει.

Στὸ ὁμορφο πρῶτ' γλυκογελά
Ὁ κόσμος ὄλος μέσ' στοὺς κάμπους ξεχυμένους
Κ' ἐγὼ στὸ μνήμα πρέπει γιὰ νὰ μ'πῶ
Γι' ἓνα παλῆ καὶ πεθαμένο ἔρωτ' ὁ καυμένος!

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΜΛΡΑ

Ἡ Ζακελίη τὸ θερινὸν ἐκεῖνο δεῖλι ἐξήλθεν εἰς περίπατον ἀπὸ τὰς ὡραίας δειδροφυτεῖας τοῦ προαστείου, εἰς τὸ ὅποιον ἀπὸ διετίας εἶχεν ἀποσυρθῆ.

Καίτοι νεωτάτη καὶ ὡραία, ἐν τούτοις ἦτο μελαγχολικὴ ἔφερον εἰς τὴν ψυχὴν τὴν θλίψιν, περὶ ἀφίουν τὰ δειρά, ὅταν διαψεύδωνται καὶ θρυμματίζονται εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητά. Ἡ Ζακελίη εἶχε νυμφευθῆ. Ἄλλα βραχὺς συζυγικὸς βίος τῆς ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος τὴν ἐπάλεσε τὸσα αἰσθήματα, ἦτο μία χυδαία ψυχὴ, σκαίος καὶ βέλαιος. Ἦτο σόκκος γεμάτος ἀπὸ φοικτὸ ἐλαττώματα.

Παρὰ τὴν ὑπομονήν, τὴν ὁποίαν κατέβαλλεν, ἐνόησεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ συζήσῃ μετὰ τοῦ ἀνδρός ἐκεῖνου· καὶ ἀδιαφοροῦσα διὰ τὸ σκάνδαλον, τὸν διεξείχθη. Ἐκτοτε ἀπεσύρθη εἰς ἕν πρῶτον σκεῦον καὶ ἐκεῖ διεμένει διαρκῶς εἰς μίαν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγοράσει.

Ἡ διάψευσις τῶν πρώτων ὀνείρων ἀφίει εἰς τὴν ψυχὴν ἐν τοιαύτῳ κενόν, ὥστε νυμφίζει τις, ὅτι τὸ κενὸν τοῦτο εὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ πληρωθῆ.

Ἡ καρδίη τῆς Ζακελίης, συντριβείσα ἀπὸ τὸ ἀτύχημά της ἐκείνο, ἤρπασεν ἀκόμη, εἰς δὲ τὸ πνεῦμά της ὄρχαζοντο σκέψεις σκοτεινῶσαι.

Ἐπειδὴ εἰς τὰς δειδροστοιχίας, ὅπου ἐβράδιζεν, εὐρίσκοντο πολλοὶ περιπατηταί, ἠκελεύθησεν μίαν πλαγιὸν ἐδόν, ἣ ὁποία ἔφερε πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Δὲν μ' ἐνθουσιᾷ, ἐσκέπτετο, πλέον ἢ κοινοῖα. Μήπως δὲν εἶμαι κοινοῖκὸν νοῦγιον; Κάθε τι μοῦ ἐνθυμίζει τὰ ὄνειρά μου, τὰς πόθους μου, τὰς ἀπογοητεύσεις μου καὶ τὴν συμφορὰν μου...

Καὶ συνεπλήρουν:

— Ἄ! ὄχι, προτιμῶ νὰ μένω μακρὰν, παρὰ μερὰ ἀπὸ κάθε κίνησιν, μόνη με τὰς πικρίας μου.

Καὶ ἡ Ζακελίη ἐβράδιζε βραδύτατα εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον διήρχοντο τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐλάχιστοι περιπατηταί.

Ἄλλ' ἐνθ' ἐκράτει τὰ μάτια σκυμμένα πρὸς τὸ ἔδαφος, λάμπει χρυσοῦ τὴν ἠλέκτριον. Παρητήρησε καλλίτερον, ἐξετάζει μετὰ τὸ ἄκρον τῆς ὀμβρέλας της. Ἦτο μία λίρα ἀποστίλβουσα.

Ἐστρεψε γόμφω τὸ βλέμμα. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εὐδὲς διαβάτης ἐφαίνετο. Ἐκυψε καὶ ἐπῆρε τὴν λίραν.

— Τίνας νὰ εἶναι; ἐσκέπτετο· εἰς ἄπαντος κάποιον περιπατητοῦ, περὶ ἦλθεν εἰς ἐδῶ διὰ τὰ διασκεδάσει. Ἡ διασκεδάσις του θὰ τοῦ κοστίσῃ μὴ λίρα περισσότερον...

Ἄλλ' ὄπισθεν, μετὰ τινὰ ἀμφιβολίαν, συνεπλήρουν:

— Ἄλλ' ἂν εἶναι καὶ κάποιον πτωχοῦ ἐργάτου, ὁ ὅποιος στηρίζει ἐπ' αὐτῆς τὰ ἐξοδα τῆς οἰκογενείας του!...

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔκοψε τὴν Ζακελίην νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ ξένου χρυσοῦ. Τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἤθελε τὸν θόρυβον, οὔτε τὰ ἐπεισόδια. Ἐπρόχωρησεν ἐν τούτοις, ἐφθασεν εἰς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν τοῦ προαστείου· ἐπεδίωξε νὰ συναντήσῃ κάποιον ἀστυνομικόν.

Ἐξηγήθη εἰς αὐτόν, τοῦ εἶπε τὸ πῶς εὗρε τὴν λίραν καὶ ὅτι τοῦ τὴν παραδίδει, διὰ νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην της, ἂν εὐρεθῆ.

Ὁ ἀστυνομικὸς προχείρως ἐκράτησε σημειώσεις, μεθ' ὃ ἐζήτησε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας καὶ τὴν διεύθυνσιν της.

— Ζακελίη Ρ..., ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κυρία, καὶ ἀπεμακρύνθη, βλέπουσα, ὅτι ὄμιλος νέων ἐπλησίαζε, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἐπεισόδιον.

—

Μετὰ δύο ἡμέρας — μίαν ὡραίαν πρωίαν — ἡ ὑπηρετρία τῆς Ζακελίης ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας της μ' ἕνα πελώριον καὶ καλλιτεχνικώτατον μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Ζακελίη.

— Τὸ ἔφερε κάποιος κύριος, ἔχει καὶ τὴν κάρταν σου ἐδῶ, καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμα νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν, ἂν τὸν δεχθῆ...

Ἡ Ζακελίη ἔλαβε τὴν κάρταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσε: Γεώργιος Μ..., κάτωθεν δὲ τοῦ ὀνόματος τὰς ἐξῆς γραμμάς:

Ἐπιτρέψατέ μου, κυρία, νὰ καταθέσω εὐσεβῶς εἰς τοὺς πόδας σας τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐλάμβανον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὰ προσφέρω, ἂν ἡ τύχη δὲν μ' ἔφερε νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας.

Ἐθαλιστῶ, ὅτι θὰ εὐσεβηθῆτε νὰ τὰ δεχθῆτε παρ' ἐκεῖνου, ὅστις διὰ τοῦ εὐρήματός σας διατελεῖ ὑπόχρεως πρὸς σᾶς.

Ἡ Ζακελίη ἐνόησεν, ὅτι ἡ εὐχαριστοῖς αὐτὴ εἶναι διὰ τὴν λίραν, τὴν ὁποίαν εὗρεν εἰς τὸν περίπατον. Δὲν ἐξενίσθη οὔτε ἀπὸ τὸ δῶρον, οὔτε ἀπὸ τὰς εὐχαριστίας. Ἦσαν γραμμένα μετὰ τὴν λεπτότητα καὶ εὐγένειαν, ὥστε εἰς ὅλα αὐτὰ οὐδὲν ἔβλεπε τὸ ἀπῆδον. Ἐθεώρησεν ὑποχρεωσὴν της νὰ δεχθῆ τὴν ἀιθοδέσμη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου, ὅπως τοῦ ἐκφράσῃ καὶ ἐκεῖνη τὰς εὐχαριστίας της διὰ τὴν εὐγενῆ του ἐιδήλωσιν.

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐφέρετο τὸ πνεῦμα τῆς Ζακελίης, ὡς εἰς ἐλαφρὸν κατήφορον, τὸν ὅποιον κατέρχεται τις καὶ ἀσυναισθητῶς εὐρίσκειται εἰς τὸ τέρας του...

Ἡ Ζακελίη καὶ ὁ Γεώργιος, εὐτυχεῖς νεόνυμφοι, μόλις εἶχον ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ γαμήλιον ταξιδιὸν των. Εἶχεν ἀποφασίσει τὸ θέρος ἐκεῖνο νὰ μείνουν εἰς τὸ προάστειον, ὅπου ἐγνωρίσθησαν, καὶ νὰ βραδίουν εἰς τὸν δρόμον του ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον ἡ λίρα τὸν ἤωσεν. Ἦτο θέρος. Εἶχε παρέλθει εἰς ἀπὸ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ εὐρήματος καὶ ὀλίγοι μῆνες ἀπὸ τοῦ γάμου των.

Ὁ Γεώργιος τὴν ὥραν ἐκεῖνην παρηκολούθει τὰς ἐπιμασίας τῆς γυναικὸς του. Ἦτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν εἰς περίπατον, διὲ ἡ ὑπηρετρία κομίζει ἕνα φάκελλον. Ἐφερε τὴν διεύθυνσιν: «Κυρίαν Ζακελίην Ρ...», τὸ πρῶτον, τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς Ζακελίης.

— Περιέργον! ποῖος νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ καθυστέρημένος, ποῦ μοῦ γράφει;

Ἦνοιξ τὸν φάκελλον καί, ἀντὶ ἐπιστολῆς, εὗρεν ἐν ἔγγραφον μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς ἀστυνομίας. Τὸ ἔγγραφον εἶπε:

«Παρελθόντος ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἡ κυρία Ζακελίη Ρ..., κάτοικος κτλ., εὗρε μίαν λίραν καὶ κατέθεσε ταύτην εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐπειδὴ δὲ τὸ νόμισμα τοῦτο δὲν ἐζητήθη μέχρι σήμερον παρὰ τοῦ ἀπολέσαντος, δι' αὐτὸ δηλοῖται τῇ ἐν λόγῳ κυρίᾳ, ὅτι, κατὰ τὸν νόμον, τῇ ἀνήκει καὶ καλεῖται, ὅπως τὸ παραλάβῃ ἐναντι ἀποδείξεως...»

— Τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Ζακελίη, δίδουσα τὸ ἔγγραφον εἰς τὸν σὺζυγόν της· εἶναι ἀστεῖα μὲς ἢ λάθος;

— Οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο.

— Τότε λοιπὸν ἡ λίρα δὲν ἦτο ἰδική σου; δὲν τὴν εἶχες χάσει σύ;

— Ὁχι, ἀγάπη μου, ἡ λίρα ἦτο δι' ἐμὲ μία πρόφασις· σὲ συνήτησα, μ' ἐθέλεις, ἐγοητεύθη ἀπὸ τὴν χάριν σου, σὲ παρηκολούθουν χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῆς. Ἄλλα πῶς νὰ σὲ πλησιάσω; Προσεποιήθη, ὅτι ἤμην ὁ εὐτυχής, ποῦ εὗρε τὴν λίραν του... Συγχώρησέ μου τὸ ψεῦμά μου.

Ἐν τρυφερὸν φιλίημα τῆς Ζακελίης ἦτο ἡ σφραγὶς τῆς συγγνώμης.

(Jean Rolland)

ΕΥΛΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Θὰ ταξιδεύσω, ἂν τὸ θελήσῃς, ἐπάνω εἰς τὰ χρυσὰ κύματα τῶν μαλλιών σου, διὰ νὰ ἀφήσω τὴν βραχώδη ἀκτὴν τῆς πραγματικότητος καὶ νὰ φθάσω εἰς τὸν γαλήνιον ὄρμον τῶν ὀνείρων.

Ὅταν ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, τὸν οὐρανόν μου θὰ φωτίζουν τὰ ὡραῖά σου μάτια, καί, ἀντὶ τῆς ἠούς, θὰ προβάλλουν εἰς ἐμὲ τὰ ροδόχροα χεῖλη σου.

(Jean Richepin)

Θύμος.

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

Πάει κι' αὐτὴ... — λέμε. — Μὰ ποιὰ; — Ἡ ἡμέρα —. Εἰρωνεῖα! Σὰν νὰν' ὁ χρόνος ὁ θνητὸς καὶ μεις ἀθανασία... Μόνο τοῦ βίου τ' ἀστρεφο τὸ ρέμμα πάει, τρέχει. Ὁ χρόνος δὲν ἔχει ἀρχή, οὐδὲ καὶ τέλος ἔχει!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

V. — Τὸ ἄπλοῦν καθήκον.

Κατὰ τὰς μεγάλας διακυμάνσεις τῆς ζωῆς, ὅταν τὸ πᾶν φαίνεται θραυσμένον καὶ συντετριμμένον, ἄς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι καὶ ἐν ἐκ τῶν ψυχίων αὐτῶν εἴμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς σάνις σωτηρίας. Ἡ κατάπτωσις τοῦ ἠθικοῦ συνίσταται εἰς τὸ νὰ περιφρονῶμεν τὴν ἀξίαν τῶν ὑπολειφθέντων.

Ἄν ὑποστῆτε κάποιον δυστύχημα, ἂν μέγα πένθος σᾶς διξῆ τὴν καρδίαν, ἢ ἂν ἰδῆτε νὰ καταστρέφεται τὸ προῖον μακρῶν μόχθων, μὴ παραδίδεσθε εἰς τὴν θλίψιν καὶ κυριεύεσθε ὑπ' αὐτῆς. Ἀναλογιζόμενοι τὸ ἀνεπανόρθωτον, χάνετε τὴν ὄρεξιν τῆς ζωῆς, παραλείπετε νὰ ἐπιμεληθῆτε τὸ αἰτομόν σας, νὰ ἐκτελέσετε τὰ πρὸς τὴν οἰκογενειάν σας καθήκοντα. Αὐτὸ εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον, διότι ἀφίνομεν τότε τὸ κακὸν νὰ μεταβληθῆ εἰς κακὸν μεγαλειότερον.

Περισυνάξατε τὰ ὑπολείμματα τῶν δυνάμεών σας ἢ τῆς περιουσίας σας, ὅσον-δήποτε καὶ ἂν εἶναι ταῦτα μικρά, μὲ φροντίδα λεπτολόγον, καὶ ἀμέσως τὰ μικρὰ ταῦτα θὰ σᾶς παρηγορήσωσιν.

Καθήκον ἀπλοῦν εἶναι καὶ τὸ πλησίον ἡμῶν καθήκον. Μία πολὺ συνήθης ἀδυναμία, ἐμποδίζει πολλοὺς νὰ εὐρίσκωσιν ὡς ἐνδιαφέρον πᾶν ὅ,τι εἶναι πλησίον των. Τὸ βλέπουσι μόνον ἀπὸ τῆς πενιχρᾶς τοῦ ἀπόψεως. Τὸ μακρυσμένον, τούναντιον, τοὺς ἔλκει καὶ τοὺς θέλγει. Τοιοῦτοτρόπως δαπανᾶται ἀπαύστως μέγα ποσὸν καλῆς θελήσεως.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ γνωρίσωμεν τὰ μακρὰν, παραλείπομεν νὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ πλησίον. Πόσαι σύζυγοι ἐφρόντισαν ὀλίγον νὰ γνωρίσουν τοὺς συζύγους των καὶ νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ψυχὴν των καὶ διὰ πόσους γονεῖς τὰ παιδιὰ των εἶναι γαῖαι ἀγνωστοί!

ΓΝΩΜΑΙ

Ἐχομεν τόσους λόγους, διὰ νὰ εἴμεθα ἐπεικεῖς, ὥστε πρέπει νὰ εἴμεθα τέλειοι ἢ πολὺ μακοί, διὰ νὰ κατακρίνωμεν.

Ἡ ἠρεμία τῆς μονώσεως παρέχει ἐν ἐγωιστικῶν θέλγητρον εἰς τὴν μελαγχολὸν πείραν τῶν ἀνθρώπων.

Φέρει τις πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν τύπον τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἐργασία ἀπομακρύνει ἐξ ἡμῶν τρία πράγματα: τὴν πλῆξιν, τὸ ἐγκλημα, τὴν ἀνάγκην.

Ὅποια περιέργεια, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, καὶ ὅποια ἀδιαφορία, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν ζωὴν!

Ἡ ἀλήθεια ἐξοργίζει ὅσους δὲν φωτίζει.

Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἡ εὐτυχία, ἀλλ' ἡ τελειοποίησις.

Καμμία σκέψις ἐρωτος, οὐδεμία ἀπόφασις καθαρά, οὐδεμία πράξις ἀγάπης ὑπῆρξεν ἐπὶ ματαίῳ.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΤ' ΑΤΟΜΟΝ

Και άλλοτε είχα γράψει και εξακολουθώ να επιμένω, ότι μία κυρία, σεβομένη ελυστήν και θέλουσα να μη αδικηται εις την εκτίμησιν των άλλων, πρέπει, τόσον εις την περιβολήν της, όσον και εις την κόμμωσίν της, να διδῃ τὸν ρυθμὸν ἐκείνου, ὃ ὁποῖος τῆς ἀρμόζει περισσότερον. Αὐτὸ δὲ διὰ δύο λόγους: Ὁ πρῶτος εἶναι καλαισθητικός. Ἐπειδὴ ἡ μόδα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνῃ ἕτ' ὅψιν ὅλα τὰ σώματα, δι' αὐτὸ εἶναι κοινή, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἀδικεῖ καὶ τὰς περισσοτέρας κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἀληθινὰ γίνονται καταγέλοστοι, συμμορφούμεναι μὲ μόδαν, ἣς δὲν ἔγινε διὰ τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός των. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι, ὅτι ἐκάστη ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἀνεπτυγμένην τὴν προσωπικότητά της καὶ κάποιαν χαρακτηριστικὴν ἰδιορρυθμίαν, ἣς ν' ἀποτελῇ ὁλοκλήρως τὴν προσωπικὴν σφραγίδα της. Πρὸς τοῦτο ἄς μελετήσῃ καλῶς τὸ σῶμά της, ἃ; ἐξέτασῃ τὴν σχῆμα καὶ χρῶμα ἀρμόζει εις τὰς γραμμὰς του, καθὼς καὶ ποῖα κόμμωσις ἐναρμονίζεται πρὸς τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἃς τὴν ἀκολουθῇ, δεκνύουσα κάποιαν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τὴν μόδαν. Τὸ ἐπιτέλεσμα θὰ εἶναι εὐάρεστον διὰ τὴν κυρίαν ταύτην. Θὰ εἶναι πάντοτε ὡραία, διότι θὰ εἶναι πάντοτε ἀρμονική, ὡς θὰ εἶναι καὶ πάντοτε περιβλεπτός. Τὸ αὐτὸ δύναμαι νὰ εἰπῶ καὶ διὰ τὰ ἀρώματα. Εἶναι φοβερὰ ἡ ἀστάθεια τῶν κυριῶν ὡς πρὸς τὰ

ἀρώματα. Προμηθεύονται καὶ χρησιμοποιοῦν ὁ, τι τύχει, καὶ πολλάκις καὶ ὅλα μαζί. Διὰ αὐτὰ τὰς ἐσύστησαν ἢ αὐτὰ εἶναι τῆς μόδας. Καὶ ὁμως πόσον ὠραιότερον, ἀριστοκρατικότερον καὶ ἀξιοπρεπέστερον εἶναι ἐκάστη νὰ κάμῃ τὴν προτίμησιν ἐνὸς ἀρώματος καὶ αὐτὸ νὰ χρησιμοποιῇ! Κατανιῶ τὸ ἀρωμα εἰσεῖν νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά της καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν χαρακτήρα της. Ὑπάρχουν πολλὰ ἀρώματα· ἐκλέξατε μετὰ σκέψιν καὶ μὲ πολὺ γούστο ἔπειτα χρησιμοποιεῖτε ἐν καὶ μόνον ἐξ ὅλων· μ' αὐτὸ ἀρωματίζετε τὴν περιβολήν σας, τὰ γάντια σας, τὰ ἐπιστολόχαρτά σας. Αὐτὸ ἃ; ἀποτελέσῃ εἰνεῖ τὸ οὐκ ὀκνητὸν σας.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ

Ὅταν οἱ πόδες ἰδρῶνουν, τρίψατέ τους μὲ τὸ ἐπόμενον μίγμα:

Table with 2 columns: Ingredient name and quantity. Borax 10 gr., Amidon 10, Acide salicililique 5, Poudre d'alun 5, Poudre de talc 5, Naphтол 5.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ἡ κυρία Κ. Α. μ' ἐρωτᾷ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἀνδρῶν, ὅταν συναντοῦν κυρίας εἰς τὸν τροχιόδρομον. Ἡ δεσποινὶς Α. (Καδικιοῖ) μοῦ ζητεῖ ὁδηγίαν διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου καὶ τῶν μαλλιῶν καὶ ἡ κ. Ζ. Μ. τὴν γνώμην μου διὰ τὰς ἐργαζομένας γυναῖκας. Εἰς τὰς ἐρωτήεις ταύτας θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος. Εἶμαι δὲ πρόθυμος ν' ἀπαντῶ διὰ τοῦ 'Απ' Ὅλα' εἰς κάθε ζήτησιν πληροφορίας, σχετικῆς πάντοτε μὲ τὴν στήλην μας.

ΙΑΝΘΗ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΔΡΙΚΑΣ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΑΣ

Ο ΦΑΙΝΑΚΙΣΤΗΣ

Μικροῦπάλληλος κάποιος Τραπεζίτης τρίτης τάξεως, ἔχει πατήσει τὰ τριάντα, λιγνὸς καὶ ὑψηλός, σὰν καλῶμι. Τὰς σπουδὰς του τὰς ἔκαμε σὲ κάποιαν προπαγανδικὴν σχολήν· γι' αὐτὸ ξεῦρε καὶ ψελλίζει μερικὰ γαλλικά. Κάποια μέσα καὶ πολλὴ ἀνεκτικότητα τὸν ἔχουν εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκείνην, ὅπου παίρνει τὸν ἐπίσηλον μισθὸν τῶν τεσσάρων λιγῶν.

— Τὸν καυμένο! πόσον θὰ ὑποφέρει! σκέπτεσθε.

Ἡ ἰδέα σας εἶναι ἐσφαλμένη. Δὲν ὑποφέρει διόλου. Εἶναι ἀλήθεια, ποῦ τὸ μεσημέρι περῶν μ' ἔνα καφέ κ' ἔνα πτι-φουρ—αὐτὸ τὸ δεύτερον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ—ἀλλὰ τὸ βράδυ θὰ καλοφάγῃ σὲ κανὲν ἀπὸ τὰ πειδ κτυπητὰ ρεστωρὰν τοῦ Μεγάλου Δρόμου.

Φορμένος ἄ-κάτρ' ἐπαίγῃ, πάντοτε διακρίνεται, διότι παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα τὴν μόδα. Πολλὰς φορὰς μάλιστα προηγείται. Εἰσάγει αὐτὸς τὰς ἀνδρικοῦς καινοτομίας.

Εἶναι χαμηλά, ἀλλ' ἀποβλέπει πολὺ ὑψηλά. Μανθάνει, ὅτι ἡ δεσποινὶς Φ. εἶναι κληρονόμος ἐνὸς ἀπαρτεμὰν ἢ εἶναι κάτοχος μεγάλης περιουσίας—δὲν κατεβαίνει ἀπὸ τὰς δέκα χιλιάδας—ἀμέσως ρίπτεται εἰς τὰ ἴχνη της. Τί; μήπως δὲν ἔχει τὰ προσόντα; Κιτίζει πύργους στὴν Ἰσπανία μὲ τὰ ὄνειρά του καὶ τὸ ὀλιγώτερον, ποῦ μάνει, εἶναι νὰ ἐργάζεται.

— Ἡ ἐργασία, λέγει, καταβάλλει τὰ νεῦρα.

— Ἐχει λοιπὸν εἰσοδήματα; θὰ ἐρωτήσετε.

— Μάλιστα, ἐρωτήσατε τὸν ράπτην του, τὸν ἐνοδόχον, τὸν ἔμπορόν του, τὴν νοικοκυράν του. Ζῆ μὲ προεξοφλήσεις... τῆ; προικός, ποῦ... δὲν θὰ πάρῃ.

Ὁ τοίχος.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΚΩΜΙΚΗ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τώρα, ὅτε ἡ Πολωνία εἰσέρχεται εἰς νέαν φάσιν τῆς ζωῆς της, ἡ δὲ φιλολογία τῆς χώρας ταύτης καθίσταται ἐπίκαιρος, δημοσιεύομεν τὸ διήγημα τοῦτο, ἔργον τοῦ μεγάλου τῆς Πολωνίας τέκνου Σιέγκεβιτς, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Quo Vadis?». Ἐν αὐτῷ ὁ Σιέγκεβιτς συνεκέντρωσε πολλὴν χάριν καὶ χιούμορ, χωρὶς οὐδὲ πρόρωθεν νὰ διαφαίνεται ἡ μελαγχολία τῆς μεγάλης αὐτῆς ψυχῆς. Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου τούτου, εἰδικῶς φιλοτεχνήσαν διὰ τὸ 'Απ' Ὅλα', ὀφείλομεν εἰς τὴν γραφίδα φίλου συνεργάτου μας.]

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνεκαλύφθησαν πετρελαι πηγαὶ εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐπαρχίας Μαριπόζα, ἐν Καλ. Λιπορνίε. Τὰ μεγάλα κέσθη τῶν διαφόρων πετρελαιοπηγῶν συνετέλεσαν, ὥστε νὰ μὴ παραμεληθῶσι καὶ αἱ πηγαὶ αὗται. Διάρρηξις ἐπιχειροῦσι ἀνελάβον τὴν ἐπιμετάλλευσιν των καὶ ἔρυσαν ἐκεῖ φρόσιν καὶ διύλιστήρια.

Φυσικῶς περιεξ αὐτῶν ἐκτίσθησαν καὶ μερικαὶ οἰκίαι διὰ τοῦ; ἐργάτας, καὶ ἱβάπτισαν τὸν συνοικισμόν των μὲ τὸ ἐμφραστικὸν ὄνμα: Πετρελαιοῦπολις.

Ἡ Πετρελαιοῦπολις γρήγορα συνήρθη ἐπὶ παντοίους ἀνθρώπους, εἰ ὅσοι εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τῆς γῆς ἤλθον, διὰ νὰ πωλήσουν τὴν ἐργασίαν των ἀντὶ τεμαχίου ἀργίου.

Μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἡ Πετρελαιοῦπολις ἤρξε πραγματικῶς τοῦ ὄνματος της. Οἱ κάτοικοί της δὲν ἦσαν μόνον ἐργάται τῶν πετρελαιοπηγῶν. Μεταξὺ αὐτῶν δεικνύοντο καὶ προσωπικότητες: εἰς παπουτοῦς, εἰς ράπτης, εἰς

ξυλουργός, ἕνας πετολωτής, εἰς κρεοπώλης καὶ εἰς ἱατρός. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἰς τὴν πατριδα του δὲν ἦτο ἱατρός—ἐξῆσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κουρέως—εἰς τὴν νεότητά του δὲ, διότι ἦτο τῶρα γέρος, ὅτε εἶχε δυνατὰ χέρια, ἔβγαζε καὶ δόντια. Ὅλ' αὐτὰ τὰ προσόντα δὲν εἶναι μικρὰ διὰ τὴν εὐδ κίμησιν ἐνὸς ἱατροῦ εἰς μίαν τέτοιαν πόλιν.

Ἄλλ' ὁ ἱατρός τῆς Πετρελαιοῦπόλεως δὲν ἦτο μόνον ἱατρός· εἶχε ταῦτοχρόνως καὶ φαρμακολεῖον καὶ διετήρει καὶ σταῦλον διὰ τὰ ἄλογα. Εἶχε λοιπὸν τριπλὴν πελατεσίαν.

Παρελόμενος τοὺς ἀρρώστους τοὺς ἐξήταζε, τοὺς παρέσχεμεν κατόπιν εἰς τὸν φαρμακοποιόν, εἰς τὸν ἑαυτὸν του δηλαδή, καὶ τοὺς ἐδίδοε τὸ φάρμακον.

Μὴ νομίσετε, ὅτι τὰ φάρμακά του ἦσαν ποικίλα. Τὸ φαρμακολόγιον τοῦ ἱατροῦ ἀνεφάρε μόνον δύο: Σιρόπι ἀπὸ μούρα καὶ τὴν Λερίνην. Ἀπὸ τί ἀπετελεῖτο αὕτη δὲν τὸ ἐφανέρωνεν—ἦτο τὸ μουτικόν του—ἀλλ' ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, ἦτο, ὅτι ἀπένευμε μεγάλας θεραπευτικὰς ιδιότητας εἰς τὸ φάρμακον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐφείρεν ὁ ἴδιος. Πολλάκις ἤκουστο νὰ λέγῃ:

— Κυρία καὶ κύριοι, ἂν μὲ βλέπετε νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν σύστασιν τοῦ φαρμάκου μ. ν., τὸ κάμνω, διότι εἶναι ὑπέροχον κατὰ πάσης νόσου. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ μεταχειρίζομαι καὶ εἰς αὐτὸ ἀποδίδω, ὅτι, ἂ; καὶ εἶμαι ἐβδμήοντα ἐτῶν, ἐν τούτοις δὲν ἔχω εἰς μὴ ἀσπρη τρίχα εἰς τὸ κεφάλι.

Ὁ ἱατρός ἔλεγε τὴν ὀλήθειαν, μὲ μίαν διαφορὰν, ὅτι, ἂν δὲν εἶχεν εἰς μίαν ἀσπρη τρίχα εἰς τὸ κεφάλι του, ὁ λόγος ἦτο, ὅτι δὲν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ οὕτω μίαν τρίχα. Ἦτο φαλακρός.

Ἐν τῷ μετοξὺ ἡ Πετρελαιοῦπολις ἔβλεπε Συνεδέθη μὲ σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ ἐπέστησε καὶ δημοσίας ἀρχάς... Ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἀπέλαυε πολλοῦ σεβασμοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ τῆς ἐργατικῆς ἐκείνης τῆς ἐξοικιστικῆς ἀντεπροσώπευε τὴν ταξίν του πνεύματος, διαφρίσθη δικαστής Ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ μαστρο Δυϊδ, ἔβραλος Πολωνός, εἰνε σέφ δηλαδή ἀνώτερος λειτουργός τῆς ἀστυνομίας. Ἰδρύθη ἐπίσης καὶ μὴ σχολή· ἡ διεύθυνσις της ἀνετέθη εἰς μίαν δεσποινίδα, ἡ ὁποία ἤρθη πολλοὺς Μαι ες καὶ... καὶ ἔνα δόντι. Τέλος ἡ οἶκος καὶ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ὄνμα: Ἐτῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἄλλ' ἡ Πετρελαιοῦπολις δὲν ἐσημαίωσε μόνον αὐτὰς τὰς προόδους. Θὰ ὑστέρει πολὺ ἂν δὲν εἶχε

καὶ τὴν ἐφημερίδα της. Τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἐνεφανίσθη ἡ ἐφημερίς ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸν τίτλον «Ἐβδομαδιαία Ἐπιθεώρησις τοῦ Σαββάτου». Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἀμέσως ἀπέκτησε τόσους συνδρομητάς, ὅσους κατοίκους εἶχεν ἡ Πετρελαιοῦπολις. Ὁ ἀρχισυντάκτης της ἦτο ἐνταυτῷ τυπογράφος, πιστὸς καὶ ἐκδότης της. Δὲν ἤρκετο δὲ οὗτος εἰς αὐτὰ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος διένειμε καὶ τὴν ἐφημερίδα του εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐκούραζε πολὺ, διότι καθ' ἐκάστην εἰσμενε τὸν γῦρον τῆς πόλεως καὶ ἐπισκέπτετο ὅλα τὰ σπιτία, ἀφοῦ ἦτο ὁ μοναδικὸς γαλατὰς τῆς Πετρελαιοῦπόλεως.

Τὰ πικίλα καθήκοντα τοῦ δημοσιογράφου αὐτοῦ δὲν τὴν ἠμποδίζον νὰ γράφῃ φλογερὰ ἄρθρα. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἤρχιζεν: «Ἄν ὁ ἀνίκανος πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἦκουε τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τοῦ ἀπηυθύνσαμεν...» Οἱ Πετρελαιοῦπολιταὶ ἐδιάβαζαν τὰ ἄρθρα ἐκείνα τοῦ δημοσιογράφου των καὶ ἐπιναν τὸ... γάλα του. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ Πετρελαιοῦπολις ἦτο εὐδαίμων καὶ ἡσυχος. Ὁ σέφ κατέβαλε πολλὰς προσπάθειάς πρὸς τοῦτο, ἐν τούτοις δὲν ἦτο καὶ πολὺ αὐστηρὸς εἰς τοὺς παραβάτας τῶν διαταγῶν του. Δὲν ἤθελε νὰ δυσαρρεστήσῃ τοῦ; πελάτας του, ὡς ὑποδηματοποιός, τὸ συχνότερον δὲ πρόστιμον, ποῦ τοὺς ἐπέβαλλεν, ἦτο νὰ κόμουν ἕνα ζευγάρι καινούρια παπούτσια.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι τοῦ μέλιτος τῆς πόλεως ταύτης ἐπέφρωτο ἀποτόμης νὰ δύσωσιν!

Ἀφορμὴ τοῦ μακοῦ αὐτοῦ ἦτο ἡ θανάσιμος ἐχθρα, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ μπακάλης τῆς πόλεως πρὸς τὴν συνάδελφόν του μπακάλαιναν καὶ τὴν ὁποίαν—τὴν ἐχθραν δηλαδή καὶ ὅτι τὴν μπακάλαιναν—καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπέδιδεν ἀμεσά λυσωδῶς.

Ἄλλὰ πρὸ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐξηγήσω τί ποῦγμα εἶναι ἕνα μπακάλικον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Πωλεῖ ἂν ὁ α: ἄλευρι, καπέλλα, σιγάρα, σκοῦπες, κουνιά, ριζί, σαρδέλλες, κολάρα, πανταλόνια, πηρία, λάμπες, μπισκότι, βδέλλες, ἀλατισμένα κρέατα... Δὲν πωλεῖ ὅω, μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ...

(ἀκολουθεῖ)

Ε. Ε.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

πρός το

ΕΚΤΟΝ

—ο—

Προσηφίλης αναγνώστρια,
Φίλτατε αναγνώστα,

Η αρχαιότητα.

Προκειμένου εις την στήλην ταύτην να παραθέσωμεν τὰς γνώμας τῶν κοινωνιολόγων περὶ τοῦ ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, τὸν λόγον βεβαίως πρέπει νὰ δώσωμεν πρῶτον ἐξ ὧν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἀλλὰ παραδόξως οἱ κοινωνικοὶ φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος εἶναι πολὺ φειδωλοὶ περὶ τῶν προσόντων τοῦ συζύγου. Ἐνῶ εὐρίσκει τις ἀφθόγους ὑποθέσας περὶ συζύγου - γυναικὸς καὶ χαρακτηρησμοὺς ἐπιτυχεστάτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὺς εἰς ἄγαν δηκτικούς, τὸναντίον ψιχία τινὰ μόνον εὐρίσκει περὶ συζύγου. Ποῦ ν' ἀποδώσῃ τις τοῦτο; εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχομεν ἢ πολὺ ὀλίγα ἔργα γυναικῶν ἢ εἰς τὸν τότε καθιερωμένον θεσμόν περὶ γυναικὸς καὶ γάμου;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πανταχοῦ εὐρίσκει τις κατασπάρτους γνώμας, ὀδηγίας, ἀρχὰς περὶ ἀνδρῶν, ἀλλ' αὗται ἀπευθύνονται διὰ πάντα ἀνδρα, οὐχὶ δὲ πρὸς τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς συζύγου.

Παρὰ πάντα ταῦτα, θέλω παραθέσει τινὰ ἐξ ὧν εὐερώρησα σχετικὰ μὲ τὸ ὑπὸ ἔρευναν θέμα.

Οι πλούσιοι γαμβροί.

Ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν περὶ Περικλέους: Εἰς τὸν μέγαν πολιτικὸν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν παρουσιάσθησαν δύο νέοι, ζητοῦντες τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ μὲν ἦτο πλούσιος καὶ ἀπαίδευτος, ὁ δὲ πένης καὶ ἀνεπτυγμένος. Ὁ Περικλῆς ἔδωκε τὴν κόρην του εἰς τὸν δεύτερον, εἰπὼν:

— Καλλίτερος ἀπὸ τὸν πλούσιον εἶναι ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ τοιοῦτος.

Κατὰ παρόμοιον ἀναφέρει ὁ Σοφῆνος: Λάκων τις πλούσιος ἔδωκε τὴν κόρην του εἰς πτωχόν, ἀλλὰ χρηστὸν νέον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συγγενεῖς τὸν κατηγοροῦν διὰ τοῦτο:

— Ἐγὼ ἔκαμα, τοῖς ἔλεγε, γαμβρόν, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ πλούσιος καὶ ὄχι πένης.

Η γνώμη τῶν ποιητῶν.

Σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἔρχονται καὶ οἱ θαυμάσιοι οὗτοι στίχοι τοῦ Εὐριπίδου ἐν τῇ Ἀνδρομάχῃ:

... Κύδιον βροτοῖς
πένητα χρηστὸν ἢ κακὸν καὶ πλούσιον
γαμβρόν πεπᾶσθαι...

Ὁμολογεῖ δηλαδή, ὅτι εἶναι ἐνδοξότερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποκτήσῃν γαμβρόν πτωχόν, ἀλλὰ χρηστὸν, παρὰ κακὸν καὶ πλούσιον.

Η ηλικία.

Μεγάλην σημασίαν δίδει ἡ ἀρχαία φιλοσοφία εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ συζύγου. Ὅλοι δὲ πατάσσουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰς μεγάλην ἡλικίαν νυμφεύονται.

Ὁ Θεόγνης λέγει:
Οὐ τοι σύμφωρον ἔστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι.
Ὁ Εὐριπίδης παρατηρεῖ ἐν Φοίνικι:

Πικρὸν γέροντι γυναικὶ προσβύτης ἀνήρ.
Τέλος ὁ Ἡσίοδος σαφέστερος, προσδιορίζει καὶ τὴν ἡλικίαν, λέγων:

Ὁραί' εἰς δὲ γυναῖκα τὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μῆτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,
μῆτ' ἐπιθείς μάλα πολλὰ γάμος δὲ τοι ὤμιος ἔστος.

Μ' ἄλλους λόγους ὁ Ἡσίοδος ὑποστηρίζει, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ μικρότερος τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ μεγαλύτερος.

Αἱ ἀπαντήσεις.

Εὐθύς ἀμέσως αἱ ἀναγνώστρια τοῦ 'Απ' Όλα' ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημά μας, συμβάλλουσαι οὕτως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κοινωνικῆς ταύτης ἐρένης.

Τὰς ἀπαντήσεις τῶν ταύτας ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες κατὰ τὴν σειρὰν, καθ' ἣν τὰς λαμβάνομεν.

Ὁ ἰδανικός.

Μᾶς ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Νομίζω, ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησίν σας ὑπάρχει καὶ ἡ ἀπάντησις, καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν. Ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι αὐτὸς ὁ ἰδανικός, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ ἡ φαντασία καὶ ἐκτρέφει ἡ ψυχὴ. Τὸν κατεβάσατε εἰς τὴν πραγματικότητα; ἔχάθη γίνεσθαι τότε κάποιος σύζυγος μὲ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀνάξιος τῶν πόθων καὶ τῶν ὀνείρων μας.

Δεσποινίς Η. Ε.

Δὲν φρονεῖτε, ὅτι εἰ; τὴν ἀπάντησιν τῆς δεσποινίδος Η. Ε. ὑπάρχει βαθειὰ ἀπαισιοδοξία; Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι γνώμη τῆς.

Ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μας.

Καὶ ἐδῶ ἀπατώμεθα, νομίζουσαι, ὅτι ἡ ἐκλογή ἀνήκει εἰς ἡμᾶς. Ἡ ἰδανικότης, ἡ τελειότης μ' ἄλλους λόγους, τοῦ συζύγου, δὲν εἶναι τῆς ἐκλογῆς μας, οὐδ' ἐρωτώμεθα, διότι δὲν γνωρίζομεν νὰ ἐκλεξώμεν. Ὁ λόγος δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς; οὐδ' εἰς κανένα ἄλλον τῶν συγγενῶν ἢ φίλων μας. Ὁ λόγος ἀνήκει εἰς τὴν Μητέρα μας Φύσιν. Αὐτὴ μὲ τὸν πόθον νὰ δημιουργήσῃ τὴν καλλίτεραν γενεάν, χάριν τοῦ μέλλοντος, ἐπιχειρεῖ νὰ ἐνώσῃ ἀνδρα καὶ γυναῖκα. Ἐπειδὴ ν' ἀποτελέσουν τὴν ἀρμονίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τοῖς καλλιτέροις καρπούς. Ἡ ἀρμονία αὐτὴ γίνεται διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐνὸς διὰ τοῦ ἄλλου, ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἀντιθέσεως. Ἄν τώρα βλέπωμεν ζεύγη ἀνάρμοστα μὲ ἀπογόνους ἐκφύλους, οὐδὲ πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸ ὅτι πολὺ ὀλίγον προσέχομεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μητρός μας καὶ πράττομεν παρὰ τὰς θελήσεις τῆς. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία τῆς δὲν μᾶς ἐκφεύγει καὶ τότε βλέπομεν τὰς θλιβεράς συνεπείας εἰς συμβιώσεις σαθράς, εἰς ἀπογόνους ἀθλίους. Τιμωρούμεθα, διότι ἠθελήσαμεν νὰ ἐισργήσωμεν παρὰ τὴν σοφὴν θέλησίν τῆς, ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διακρίνωμεν τὸ ὠφέλιμον τοῦ βλαβεροῦ.

Ἡβη.

Δὲν εἶναι κοινός.

Κατ' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει ἰδανικὸς σύζυγος, κοινὸς καὶ καλὸς διὰ κάθε μίαν ἐξ ἡμῶν. Ἄν εἰς τὰ δένδρα καὶ τοῦ μεγλιτετέρου δάσους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ δύο φύλλα ὁμοία, πῶς φρονεῖτε, ὅτι θὰ εἰμπορεῖτε νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν δύο γυναικείας ψυχῆς τὰς αὐτάς; Κάθε ψυχὴ λοιπὸν ἄλλα ποθεῖ, διότι ἔχει διαφόρους τάσεις καὶ διόφορον φαντάζεται τὴν εὐτυχίαν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαναλαμβάνω: ὁ ἰδανικὸς σύζυγος διὰ τὴν μίαν, δὲν εἶναι τοιοῦτος διὰ τὴν ἄλλην, οὔτε πρέπει νὰ νομίζωμεν, ὅτι ὑπάρχει κάποιον κοινὸν καλοῦπι, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ χύωνται οἱ ἰδανικοὶ σύζυγοι.

Ἀριάδνη.

Ὁλιγαρχίης.

Πρῶτα - πρῶτα νὰ μ' ἀγαπᾶ, νὰ εἶναι πολὺ ξυμπῶν, ἀληθινὰ ἀνεπτυγμένος - μὰ ἀληθινὰ - μὲ καλωσύνη καὶ λεπτότητα στὴν καρδιά. Μήπως εἶναι πολλὰ γὰ μὴ καρδιὰ, γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν;

Μία μέλλουσα γεροντοκόρη.

Συνεπληρώθησαν πέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου ἡ Ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἐνεφανίσθη.

Ἀπὸ τῆς περιωπῆς τῶν πέντε ἐτῶν του, τὸ «'Απ' Όλα» σήμερον ἐπισκοπεῖ τὸ παρελθόν. Εἶναι βεβαίως μικρὰ ἡ σταδιοδρομία, τὴν ὁποίαν διήνυσεν, ἐν τούτοις, ὡς πᾶσα ἀρχὴ, ἦτο γεμάτη μὲ τὰ συμφορὰ εἰς αὐτὴν ἐμπόδια καὶ δυσκολίας. Ταῦτα πάντα παρέκαμψε. Σήμερον δὲ μετὰ θάρρους καὶ πεποιθήσεως ἀτενίζει πρὸς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον τοῦ διανοίγεται.

Τὴν ἀντοχὴν ταύτην, μεθ' ἧς εἰργάσθη κατὰ τὸ παρελθόν, τὴν ἐλπίδα, μεθ' ἧς ἀποβλέπει πρὸς τὸ μέλλον, ὀφείλει εἰς Ὑμᾶς, οἵτινες τὸ ἠγαπήσατε, τὸ ἐγαλοῦχῆσατε, τὸ ἐνισχύσατε.

Δὲν ἔρχεται νὰ τονίσῃ σήμερον διθυραμβικὰς ὑποσχέσεις. Τὸ παρελθόν του, πλούσιον εἰς ἀποδόσεις, εἰς ἐργασίαν γόνιμον, εἰς προθυμίαν γοργήν, τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ κομβολόγιον τῶν ὑποσχέσεων.

Ἡ ἐκλεκτικότης, τὸ ἐπίκαιρον, ἡ ποικιλία, θέλει πάντοτε τὸ διακρίνει, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὸ δὲ σύμβολόν του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιον: Δι' ὀλίγων πολλά.

Καὶ ὄντως, δι' ὀλίγων γραμμῶν, προσφέρει πολλά. Δι' ὀλίγου τιμήματος, προσφέρει πολλὴν τὴν πνευματικὴν τροφήν.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρέστη ἀνάγκη νὰ γίνῃ ποιά τις μεταβολή. Ἡ υπερτίμησις τοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπογραφικῶν εἰδῶν, κάμνει σήμερον καὶ τὸ «'Απ' Όλα» νὰ τιμᾶται κατὰ φύλλον ἀντὶ 30 παραδῶν.

Ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία τὰ πάντα αἰτιολογεῖ καὶ ἦτις κατανοεῖ τὰς προθέσεις προτοῦ τὸ στόμα τὰς ἐκδηλώσῃ, ἡ ἀγάπη Ὑμῶν, δι' ἣν τὸ «'Απ' Όλα» ὑπερηφανεῖται, ὅχι μόνον θέλει δεχθῆ, ἀλλὰ καὶ ἐπικροτήσῃ μέτρον, τὸ ὁποῖον κατέστη πλέον ἀδήριτον. Ἡ ἐπιδειχθεῖσα μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ «'Απ' Όλα» ἀνιδιοτέλεια, ἡ πρωτοφανὴς εὐθηνία, μεθ' ἧς ἐνεκαίνισε τὴν ἐκδοσίν του, καὶ τὴν ὁποίαν διετήρησε, μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται σήμερον, ἦτο μέτρον, τὸ ὁποῖον ἐπεβάλλετο, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ παρακαμφθῇ. Ἄλλως τε, εἶναι προσωρινόν. Εὐθύς ὡς ἀρθῶσιν οἱ λόγοι, οἱ ὅποιοι τὸ προὔκαλεσαν, τὸ «'Απ' Όλα» θ' ἀποδοθῇ πρὸς Ὑμᾶς ὅπως καὶ πρότερον.

Ἡ ἱστορὴ Ὑμῶν πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν ταύτην εἶναι γνωστὴ, ἔχει ἐπιδειχθεῖ πλειστάκις; οὐδὲ τὴν φορὰν ταύτην θὰ καμφθῇ. Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ «'Απ' Όλα» εὐχεται, ὅπως βλέπῃ Ὑμᾶς πάντοτε εὐδαίμονας, καταστῆ δὲ εἰς τὸ μέλλον σύντροφος τῆς διαρκοῦς Σας χαρᾶς καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς Σας ἱκανοποιήσεως.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 438

Ἡ Βαλερία, μόλις ἀπεσύρθη εἰς τὸ δαμάτιόν της καὶ ἤρχισε νὰ διευθετῇ τὰ πράγματά της πρὸς ἀναχώρησιν, ἡ Ζερμαῖν ἐφάνη δακρύνουσα.

— Θεῖα, διατί λοιπὸν φεύγεις; τί συμβαίνει;

Ἡ νεᾶνις πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τῆς ἐκμυστηρεῖ τὰ πάντα, ἀλλ' ἐνεθυμήθη, ὅτι ἄλλοτε καὶ ἡ Ζερμαῖν, κατὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της, ἔπαιξε πρὸς αὐτὴν παρεμοίαν κωμωδίαν. Δι' αὐτὸ ἀπήντησεν:

— Ἐσκέφθη καλλίτερα· ἔγινα ἐγώιστρια, τὸ βλέπεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάντημα ὄλων τῶν κριτσιῶν δταν γηράσαι. Μὲ τὸν ἐγωισμόν ἔρχονται καὶ οἱ ἰδιοτροπία. Θὰ ζήσω καλλίτερα μόνη.

Αἱ νέαι προετοιμασίαι διήρκεσαν δύο ἡμέρας. Ἡ Βαλερία ἔσπευδε. Δὲν ἐνοιμᾶτο πλέον ἐν τῷ πυρετῷ τῆς ἀναχωρήσεώς της. Συχνότατα ἐπεσκέπτετο τὸ σπίτι της ἐν Ὀλμέ, ὅπου διηυθέτει, ἐτακτοποιεῖ τὰ ἐπιπλα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ προσεπάθει νὰ ἐδώσῃ μίαν κομψότητα καὶ ἀνεσιν ἀξίαν ἀληθῶς αὐτῆς.

Ἐν δειλιόν, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὴν παρεμοίην ἀκριβῶς τῆς ἀναχωρήσεώς της, προὔτιμωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Σαντεπλαῖρ διὰ τοῦ βραχάδου δρομίσκου, δι' ἐκείνου, ὅπου ἄλλοτε ἡ νεᾶνις ἐπίστευσεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰουλίου πρὸς αὐτὴν, ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ταχέως ἀπέπη.

Ἡσθάνετο ἑαυτὴν κουρασμένην. Εἶχεν ἐργασθῆ πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀλλὰ μόνον τὸ σῶμά της εἶχε κουρασθῆ· τὸ πνεῦμά της διετέλει ἐλεύθερον, καὶ ἂν δὲν ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην φαιδρᾶ, διετέλει οὐχ ἦτον ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἀναχώρησίν της, τῆς ὁποίας ἡ προσέγγισις τὴν πρώτην φορὰν τῆς προὔξενε τὴν ταραχὴν.

Τὸ δειλιὸν ἐκεῖνο ἦτο ἤρεμον. Ἐκάθησε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ ρεμβάσῃ ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης δρυός. Ἦτο εὐτυχὴς τὴν φορὰν ταύτην, διότι εὐρίσκειτο μόνη, μακρὰν ὄλων τῶν βλεμμάτων, μακρὰν καὶ ἐκείνων ἀκόμη, τοὺς ὁποίους ὑπερηγάπα. Ὁ ποταμὸς ἐκύλιε παρὰ τοὺς πόδας της τὰ νερά του μ' ἓνα βαυκαλιστικὸν ἦχον μονότονον.

Ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη, λικνιζομένη ἀπὸ τὴν σιωπὴν τῶν πέριξ καὶ τὸν ψιθυρὸν τῶν φύλλων τῆς δρυός. Ἐκοιμήθη μὲ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν πρὸς τὸ στήθος καὶ τὴν χεῖρα κρατοῦσαν τὸ ἀλεξήλιον. Ὁ ὕπνος τὴν κατέλαβεν ἐν μέσῳ φαιδρῶν σκέψεων, καὶ ὅμως, μόλις ἀπεκοιμήθη, οἱ ἐφιάλται τὴν κατέλαβον.

Εὐρίσκειτο, εἶπομεν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Βλέπει πρὸ αὐτῆς νὰ ἐμφανίζεται, προερχόμενος ἐκ τοῦ δάσους, κάποιος. Τὴν πλησιάζει μὲ χιλίος προφυλάξεις. Ἐπὶ τῶν χειλέων του φρικῶδες πλανᾶται μειδίαμα. Ἀπλόνει τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὴν συλλάβῃ. Ἐκείνη ἀγωνίζεται μανιωδῶς κατὰ τὸ φρικτὸν αὐτὸ ὄνειρον. Προσπαθεῖ νὰ φωνάξῃ μὲ πνιγομένην φωνήν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐσκόπει βέβαια νὰ τὴν σκοτώσῃ, οὐδεὶς ἄλλος ἦτο, παρὰ ὁ Λεσπερᾶ.

Ἡ νεᾶνις ἤπλωσε τὰς χεῖρας. Καθικέτευσε γονατιστή.

— Ἐλεος! ἔλεος! ἐφώναζε· θὰ σᾶς δώσω ὅ,τι θέλετε.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἦτο ἀδιάλλακτος, ἀνίλεως. Τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐδόνησε δύο - τρεῖς φορὰς ὑπὲρ τὸν ποταμὸν καὶ ἔπειτα τὴν ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου τὸ ρεῖμα ἐσχημάτιζε τὴν μεγαλειτέρον δίνην μὲ μεγαλειτέραν δρμὴν. Ἡ Βαλερία αἴφνης ἐξυπνᾶ. Ἐκυλίετο εἰς τὸν ποταμὸν, φερομένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Αἱ δυνάμεις τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει ἐκ τοῦ τρόμου.

— Βοήθεια! ἐφώναζε μὲ σβυνομένην φωνήν.

Καὶ μὲ τὴν ἐξ ἐνστικτοῦ κίνησιν, τὴν ὁποίαν κάμουν ὅλοι, ὅσοι κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν, ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἔμπροσ. Συνήντησε τότε τὰς ρίζας μιᾶς δρυός, τὰς ὁποίας ἐκράτησε σφικτά. Ἄλλ' ἡ ρίζα ἐκείνη, σαπηρομένη ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸ σῶμα τῆς νεᾶνιδος. Ἐθραύσθη, καὶ ἡ Βαλερία παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐγκαταλειμμένη.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναζε μὲ μεγάλην φωνήν.

Ἡ δίνη τὴν κατέλαβεν. Ἡ νεᾶνις ἔχανε τὰς αἰσθήσεις της.

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῆς ἀπογνώσεώς της, τῇ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε μίαν γλυκεῖαν φωνὴν νὰ τῆς λέγῃ:

— Θάρρος, κόρη μου! θάρρος! σπεύδω πρὸς σέ!

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως εἰς ρωμαλέος βραχίων τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς ὀσφύος. Τὴν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ὄχθης. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ταύτην, προτοῦ ἀκόμη ἀναγνωρίσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτήρᾶ της, ἐλιποθύμησεν...

Ὅταν συνῆλθεν, εἶδε δύο ἄνδρας νὰ εἶναι γονατισμένοι παρὰ τὸ πλευρὸν της καὶ ν' ἀναμένουν τὴν ἐπάνοδον τῆς κόρης εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Τῇ ἐμειδίον παρηγόρως.

Ἦσαν ὁ Μαρὶ-Ἀδὲλ καὶ ὁ υἱὸς του.

Ἐπέστρεφον καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ ἓνα κτήμα των, ὅτε ὁ μάγος ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν τὴν φωνὴν τῆς ἀπέλπιδος. Ἐσπευσε, τὴν εἶδε παλαίουςαν πρὸς τὸ ρεῖμα, ἐρρίφθη καὶ τὴν ἐκράτησε.

— Ποῖος ἦλθε πρὸς ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ κόρη· εἰς ποῖον ὀφείλω τὴν ζωὴν;

— Εἰς ἐμέ, κόρη μου, λέγει ὁ μάγος· εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ εὐρισκόμην πλησίον σας... Ἀλλὰ μὴ σμφιβάλλετε... καὶ ἂν ὁ Ἰωάννης ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνε τὸ αὐτό.

— Πατέρα, εἶπτε πολὺ εὐτυχῆς, ἐψιθύρισε μὲ πολὺ χαμηλὴν φωνὴν ὁ Ἰωάννης.

Ἡ Βαλερία ἐστρόφη πρὸς τὸν νέον. Εἶχε τὰ μάτια του ὑγρά ἀπὸ δάκρυα, ἔκλαιεν.

— Ἰωάννη, Ἰωάννη, τοῦ εἶπεν ἡ Βαλερία, μὴ συλλογιζομένη πλέον ἑαυτὴν· διατί κλαίετε;

— Ἄν ἡ τύχη δὲν ἔφερεν ἐδῶ τὸν πατέρα μου, θὰ ἦσθε τώρα νεκρά.

— Αὐτὸ θὰ σᾶς ἐλύπει πολὺ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου συνεσπάσθη. Ἡ Βαλερία, μὴ γνωρίζουσα βέβαια τί ἔλεγεν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ταραχῆς, ἠρώτησε:

— Μ' ἀγοσπᾶτε λοιπὸν λιγάκι;

Μία μεγάλη φωνή, ὅπου ὄλη ἡ ψυχὴ του ἐξεδηλοῦτο, ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ νέου:

— ὦ Βαλερία! Βαλερία!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμοὺς καθὼς μικρὸ παιδί.

Αἴφνης ἡ θεῖα ἐνεθυμήθη τὸν ἐφιάλτην. Ἦτο λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὄνειρεῖτο; Τὴν ὀποτροπία ἐκείνην μερρῆν, ἡ ὁποία ἐξῆλθε τοῦ δάσους, τὴν εἶχεν ἰδεῖ προγματικῶς; Ὁ Λεσπερᾶ λοιπὸν ἦτο ἐνοχος ἐγκλήματος;

Τὰς σκέψεις της αὐτὸς διέκρυεν ὁ γέρον:

— Κόρη μου, θὰ κριῶσεται· πρέπει νὰ ἐπιστρέψετε ταχέως εἰς τὸ Σαντεπλαῖρ, διὰ νὰ ἀλλοξέτε ἐνδύματα.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀμέσως.

Καὶ ὅταν θὰ περιπατήσετε, τρέξατε, διὰ νὰ θερμανθῆτε... Πρέπει νὰ ἐπαναφέρετε ζωηρὰν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ οἴματος.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι τὸ ψῦχος μὲ κάμνει νὰ τρέμο.

Τὰ δόντια τῆς κόρης συνεκρούοντο.

— Τί λοιπὸν;

— Ὅταν ἦλθετε πρὸς βοήθειάν μου, μήπως εἶδετε κανένα νὰ φεύγῃ δρομαίως διὰ τῆς λόχμης;

— Κανένα!

— Οὔτε σεῖς, Ἰωάννη;

— Οὔτ' ἐγώ. Φαντάζεσθε, ὅτι συνέβη ἀπόπειρα ἐγκλήματος;

Ἄλλως, πῶς αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς συμβῆ;

— Ἀπεκοιμήθην... καὶ μοῦ ἐφάνη... εἰς ἓν φρικτὸν ὄνειρον...

Ἐσταμάτησεν ὁ γέρον τὴν ἐνεθάρρουνεν.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκασιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρριτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μουσική κλίση.

Πρόκειται περί νέας ἐπινοήσεως. Ὁ πατήρ της ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι μοναδική κατὰ τῆς αὐτονομίας. Συνίσταται ἀπὸ μίαν κλίσην, τῆς ὁποίας ἡ στρωμνὴ εἶναι τοιοῦτοτρόπως δισκευασμένη, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βάρους τοῦ κατακλινομένου ἀρχίζει νὰ ἀνακρούῃ ἕνα νανουριστικὸν σκοπὸν, ὃ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπειράκις. Ἡ μονότονος αὐτὴ μουσικὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ῥίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως καὶ τὸν μᾶλλον αὐτὸν.

Ἡ ἐπινοήσις αὐτὴ ἐξ ἄλλου ἐνδείκνυται καὶ κατὰ τῶν ὀκνηρῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν τὸ πρῶτ’ ἂν ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους. Ἡ ἐπιμονὸς μουσικὴ τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ τὸ ἀφήσουν τὸ ταχύτερον.

Ὁ αὐτὸς ἐφευρέτης ἐπενόησε καὶ ἕτερον μηχανήμα, καὶ τὸ προσήρμοσεν εἰς τὴν κλίσην. Θέτει εἰς κίνησιν ἕν εἰδικὸν ὥρολόγιον καὶ εἰς ὠρισμένην ὥραν ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ στρωμνὴ ν’ ἀνακρούῃ ἕνα βαλὸς τόσον ζωηρὸν καὶ θορυβῶδες, ὥστε ἀδύνατον ὃ ἐπ’ αὐτῆς κοιμώμενος νὰ μὴ σηκωθῆ ἀναπηδῶν.

Ὅλα αὐτὰ καλὰ, κάλλιστα, διὰ τοὺς αὐτονομοὺς καὶ τοὺς πολυύπνους, ἀλλὰ διὰ τοὺς γείτονας των;

Τὸ ἀλκοὸλ.

Πρόκειται διὰ τὸ ἀθῶον (ἢ) ὀρεκτικόν, τὸ ὁποῖον σὰς προσφέρουν καὶ προσφέρετε. Δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀθῶον, ὅσον τὸ φαντάζεσθε. Ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι καταστρέφει τὴν ἐνεργητικότητα, δαμάζει τὸν ὀργανισμόν, ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐγκλημα, φέρει εἰς τὴν ἠλιθιότητα, ἐπιταχύνει τὸ γῆρας, πολλαπλασιάζει τὰς νόσους καὶ καταστρέφει τὴν γενεάν. Αὐτὰ εἶναι τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα τῆς αἰνοπνεύματοποισίας.

Φαίνεται ἐν τούτοις, ὅτι ἡ συνήθεια τῶν ὀρεκτικῶν δὲν εἶναι νεωτέρα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν εἶχον τοῦλάχιστον. Ὁ Ἀριστοφάνης, διακωμῶδει τὴν μανίαν τῶν συγχρόνων του, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ τὸ πρῶσιμα νὰ διερθεύουν τὸν νοσηρὸν στόμαχόν των, τὸν φορτόνουν μὲ ποτὰ βλαβερά. Τὴν συνήθειαν ταύτην τὴν προήγαγεν ἡ Ρώμη. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁρατίου οἱ Ῥωμαῖοι ἐκένονον μερικῶς ἀμφορεῖς πλήρεις χιαμοῦ οἴνου διὰ τὴν ὄρεξιν.

Οἱ αἰῶνες τοὺς ἐμμήθησαν καὶ ἡ μανία τῶν ὀρεκτικῶν ἐγενικεύθη. Εἶναι μανία μὲ φορικτὰς συνεπείας. Ἐν ταῦτοις δὲν εἶναι κοινὴ. Οἱ Σουηδοὶ αἰφνης δὲν πίνουν καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλου, ὅτι εἶναι ὑγιέστατος λαός.

Δεκαπενταετῆς ἐπιχειρηματίας.

Διηγούνηται διὰ τὸν Μόργκαν, ὅτι, ὅταν ἦτο μόλις δεκαπενταετῆς, ἐζήτησε δανικὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του πεντακόσια δολλάρια.

— Τί θὰ τὰ κάμεις; ἠρώτησεν ἐκείνος αὐστηρῶς.

— Θὰ τὰ χρησιμοποίησω διὰ μίαν ἐπιχείρησιν.

— Ποίαν;

— Πῶς; δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

Ὁ πατήρ του ἐκόμφθη καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε, προσθέτων, ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμά.

Τρεῖς μῆνας μετὰ, ὁ πατήρ τοῦ Μόργκαν ταξιδεύων ἔλαβεν ἐν σὲκ 2 637,50 φρ., τὰ ὅποια ἀντεπροσώπευον τὰ 500 δολλάρια καὶ τὸν τόκον των πρὸς 6 οὐ τὸ ἔτος. Μαζὶ μὲ τὸ σὲκ ἔλαβε καὶ τὴν ἐξῆς σημειώσιν:

«Εἰλικρινεῖς εὐχαριστίαι ἐκ μέρους τοῦ εὐγνωμονούντος υἱοῦ σας».

Τί εἶχε συμβῆ; Ἀπὸ τὰ 500 δολλάρια εἶχε κερδήσει 520 χιλιάδες!

Ἡ δύναμις τῆς γυναικείας κόμης.

Κάποιος μηχανικός ἰσχυρίζεται, ὅτι 50 γυναικεῖαι κόμαι συμπλεκόμεναι ἔχουν δύναμιν νὰ σηκώσουν οὐδροδρομικὴν μηχανήν.

Ἀλλὰ, συμπληρόνομεν καὶ ἡμεῖς, μία γυναικεῖαι κόμη εἶναι ἱκανὴ νὰ σηκώσῃ... πενήντα ἀνδρῶν τὰ μυσά.

ΕΥΘΑΛΙΑ Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΥ

Μὲ τὸ βαυκάλημα τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον θωπεύει τὰ κράσπεδα τῆς Καστέλλας, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον ἡ **Εὐθαλίη Κ. Ἡλιάσκου**.

Δέσποινα τιμημένη ἀπὸ πλοῦτον χριστιανικῶν ἀρετῶν, καὶ στολισμένη μὲ τὰ καλλίτερα καὶ ἀγνότερα χαρίσματα τῆς καρδίας, ἐπέρασε τὸν βίον της μ’ ἕνα πόθον: πῶς νὰ παρηγορήσῃ, νὰ ἐλεήσῃ, νὰ συνδράμῃ εἰς κάθε καλὸν καὶ ὠραῖον, εἰς κάθε ἀπορίαν καὶ θλίψιν.

Μήτηρ φιλόστοργος, μετ’ ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας ἐπεμελήθη τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων της, τὰ ὁποῖα καὶ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ περιβλεπτον ἐν τῇ καθ’ ἡμᾶς κοινωνίᾳ κατέχοντα θέσιν, ἀπολαύοντα δὲ τῆς γενικῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Δι’ αὐτὸ καὶ ἀπέθανε μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἐπιτέλεσσα τὸν προορισμόν της ὡς φιλοστόργου μητρός, ἀγαθῆς δεσποίνης καὶ φιλανθρώπου κυρίας, ἐπέταξεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, συνοδευομένη μὲ τὴν ἀνάμνησιν ὄχι μόνον τῶν προσφιλῶν της τέκνων καὶ οἰκειῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων, ὅσοι ἀπὸ τὴν γενναίαν, πλὴν ἀθόρυβον χεῖρά της, εὐηργετήθησαν.

Ἄπευθύνομεν εἰς τὰ τεθλιμμένα αὐτῆς τέκνα τὰ θερμότερά μας συλλυπητήρια, εὐχόμενοι εἰς τὴν μεταστάσαν τὴν μνήμην ἀληστον.

Lotion Ορεό

Εἰδικὸν δι’ ἐντριβὰς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). **Καταπραΰνει** τὰ νεῦρα, **ἀπαλύνει** τὸ δέρμα, **ἀναζωογονεῖ** τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλοῦκ-παζὰρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ **Z. A. Ὁρμιοπούλου**.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Βάπτισις. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Βεβεκίῳ μαγευτικῷ θερέτρῳ τοῦ μεγαλεμπόρου κ. Ε. Φιλιππάκη καὶ ὑπὸ τὰς θερμὰς εὐχὰς τῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συναθροισθέντων συγγενῶν καὶ φίλων ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ ἀγγελόμορφον θυγάτριον τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ ὁδοντοῦ τῆς πόλεώς μας κ. Μιχ. Χατζηγηγορίου ὁ φίλος κ. Κωνστ. Στ. Βουτυράς, δούς αὐτῷ τὸ ὄνομα Εὐτέρη. Εἰς τὰς τόσας εὐχὰς τῶν φίλων καὶ συγγενῶν ὑπὲρ τῆς νεοφωτίστου συνενοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὰς θερμὰς ἰδικὰς μας πρὸς τοὺς εὐτυχεῖς τῆς νεοφωτίστου γονεῖς.

Θάνατος. — Μία αὐθεντία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐξέλιπε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ Ταταῦλα. Ὁ **Χρῆστος Πασχάλης**, ἐκ τῶν ἀρχαίων δοκίμων ἱεροψαλτῶν μας, ἀπὸ καιροῦ ἐφησυχάζων, ἐξετιμᾶτο ὡς εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκκλησιαστικῶν μας μουσικῶν, κατὰ τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν τέχνην. Δὲν ἠγάπησε τὸν θόρυβον περὶ τὸ ὄνομά του, καίτοι ὅλοι οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀνεγνώριζον ὡς ἐξοχότητα. Τὸ ἀπέδειξαν, ἄλλως τε, εἰς τὴν κηδείαν του, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τὴν σημαντικὴν συμμετοχὴν των προσέδωκαν καὶ τι ὅπως ἀσύνηθας εἰς ἐπικήδειον πομπήν. Καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ Ταταούλων προφρόνως διέταξε τὴν δημοσίαν δαπάνην ἐπαξίαν μεγαλοπρεπῆ κήδευσίν του. Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἀφήκεν ἀρκετὰ ἀνέκδοτα μουσικὰ ἔργα του. Μία περὶ αὐτῶν πρόνοια τῶν ἀρμοδίων νομίζομεν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀσκοπεῖς.

Κινηματογράφοι. — **Κοσμογράφος** (Πρώην Ἴπποδρομίον) Πάντοτε νέαι ταινίαι ὠραιόταται καὶ ἐπικαιροτάται. Κέντρον τοῦ καλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ μόσμου.

Σαντράλ (Σιτὲ Συρί). Κοσμοβριθῆς πάντοτε, διότι ἔχει ἐκλεκτὰς καὶ ποικίλας ταινίας. Μεταξὺ ἄλλων καὶ πολεμικὰς τοιαύτας.

Προόδου (Ταταούλων). Ἡλεκτροφωτιστος καὶ δροσόλουστος προβάλλει θεματικῶς καὶ ὠραίας ταινίας. Μοναδικὸν κέντρον τῶν Ταταυλιανῶν.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ

παρὰ τραπεζικῶ ἢ ἐμπορικῶ οἴκῳ ὁμογενεῖ ἢ ξένῳ δεσποίνῃ, τελείως κατηρησμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῖν.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Οἱ δικηγόροι κύριοι **Ἰωάννης Εὐτυχίδης** καὶ **Σάββας Ν. Βόσκογλου** μετέφερον τὰ γραφεῖα των εἰς Χαβιαρόχανον, εἰς τὸ 2ον πάτωμα τοῦ ὑπ’ ἀριθμ. 73 διαμερίσματος.

Ἐγνωστότης ρίπτῃς γυναικείων ἐνδυμασιῶν **I. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ**

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ **Γινεζόν** του εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἐναντι τοῦ Μπὸν Μαροῦ, ἀνωθεν τοῦ Μουλαιέ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμού.

Ἡ ἀξιοτίμος πελατεία του ἀξ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

Αναμφιβόλως.

- Τάμαρες; παιδεύεται [ή Φιφή!
- Και τί κάνει ο όρραβωνιαστικός της;
- Κ' έρωτες; ... Μιά βλαμεία.

Εξακρίβωσης.

- Ποιόν άρραβωνιάστηκε η Άνθη;
- Τόν κύριον Μετρίδη.
- Και τί δουλειά κάνει;
- Είναι ποιητής.
- Κολά τó κατάλοβα. Όταν τόν είδα, είπα, πού είναι ήλιθιος.

ΠΑΡΑΠΘΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

[Από ανέκδοτον χειρόγραφον συλλογήν — πού μαζί με την φωτογραφίαν του κατά τύχην έπεσε στα χέρια μου — αρχίζομεν δημοσιεύοντες διάφορα άποσπάσματα, όφειλόμενα εις τόν μεγάλο ποιητή του Γενή-Σεχίρ Γιάννη.]

Μανιώ άγαπημένη μου κι άφράτη, δέν φτάνει πειά; Διπήσου με κομμάτι. Για σέβρον, ρε κρινόλευκη νταρντάνα, πώς μ' έκανε κ' έμεινανε μιά μάννα!

Εσχείλησ ό πόνος στην καρδιά μου, αλήθωρη έχει γίνει ή ματιά μου, κνιτάζοντας ψηλά στο παραθύρι για τών ματιών σου, τζόγια, τό χατήρι.

Τί θέλεις, ρε Μανιώ, και με παιδεύεις; Σάν τί ομαδία άγάπης μου γνερύεις; Δέν έκατσα γι' ατή σου την άγάπη την οικουμένη όλη στο ντουλάπη;

Μου ζήτησες ρολόι και καδένα κι άμέσως σεύ τα πήρα ένα κ' ένα. Μή τύχη, ρε Μανιώ, κ' έχεις θυμώσει, γιατί, μαθές, τα πήρα έπι πιστώσει;

Αιτιά, ρε φως μου, τάχει και τό εμπόριο· βλέπεις στην πληρωμή δέν έχει όριο· πληρώνεις μετρητοίς, για και με μπόνο, μ' αν λείφουν και τα δυό, λές: δέν πληρώνω.

Αυτό, μαθές, συμβαίνει σ' ένα ζόρι, μα τώχουν καπιτάλι οι εμπόροι κι άμα τα φέρουν σκοττα οι άνθρωποι, άμέσως σου τραβούνε ένα τόπι.

Γι' αυτό, πού λές, να μη σου κακοφαινεται, γιατί και στην Ευρώπη άκόμα γίνεται, κι αν θέλεις και ού έμπορας να γίνει, ζήτησε όπον σου χρωστούν κι όπον χρωστῆς μη δίνεις!

Ό Γιάννης σου.

Διά την άντιγραφην

Βουρδουλεύς.

— Τό τραίνο φεύγει. Ταξιδιώται, εις τας θέσεις σας!

Ό Ρουμάνος εις τόν Βούλγαρον:

— Σκέπτομαι, ότι πρέπει να αναδῶμεν, διότι άλλως θα χάσωμεν την κατ' ευθεϊαν συγκοινωνίαν.

(Από τό Γερμανικόν «Λούσιγκε Μπλέτερ»)

ΨΕΥΘΥΜΑ

Φοβερά γκάφα.

Εις έν γεθμα ό σερβιτόρος περιφέρει μεταξύ των συνδαιτημόνων ένα θαυμάσιο λαυράκι. Η κυρία, δια να περιποιηθῆ τόν ξένον της, πού έσερβιρίσθη, του λέγει:

— Μά, κύριε, έπήρατε τό χειρότερο κομμάτι. Και εκείνος... μ' έν μειδίαμα ήλιθίως ευγενές: — "Ω! κυρία, τό έπήρα... δια να σῆς τό προσφέρω!

Πληροφορία μεθύσου.

Κάποιος ξένος έχασε τόν δρόμον και ήγαγκάσθη να ζητήση πληροφορίας, πού είναι τό ξενοδοχείον, όπου μένει.

Ηρώτησεν ένα περαστικόν: — Φίλε μου, του λέγει εκείνος, δέν θα σε οδηγώ ούτε με χιλιόμετρα ούτε με μέτρα. Άλλά με κάτι ασφαλέστερον. Τράβα ίσια και μέτρα της ταβέρνας: όταν θα περασης έπί ταβέρνας, θα ευρεθῆς εκεί, πού θέλεις.

Μήπως είναι λάθος;

— Πατέρα, γιατί ή νύμφες φορούν άσπρα την ήμέραν του γόμου των;

— Παιδί μου, τό λευκόν είναι σημεϊον της χαράς: τό φορούν λοιπόν την ήμέραν αυτήν, διότι είναι ή ευτυχεστέρα ήμέρα του βίου των.

— Τώρα λοιπόν έννοώ γιατί και οι γαμβροί φορούν μαύρα. Γι' αυτούς είναι όλως διόλου τό αντίθετον.

Μεταξύ μικρών.

— Γιατί κλαίεις;

— Έφαγα την κομποστα, πού είχε κρυμμένη ή μαμά στο ντουλάπι και τώρα με πονούν τα δόντια μου.

— Φαίνεται, ότι τα δόντια σου είναι πιό έξυπνα συνείδητα από τόν έαυτόν σου. Τα έπιασαν αι τύψεις της συνειδήσεώς των, ένωσέ...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ., Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ 11, Φαρμακείον Νικοιτύθη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

«Άγράμματα, τετράποδον», έλεγε ό εις τόν άλλον κ' υβρίζοντο πατόκορφα μετά κραυγών μεγάλων δυό δάσκαλοι, πού μάλωναν.

Στας ύβρεις και στούς λόγους προσέχουνμόνον νατούς βρούνγραμματικώς άψόγους Να κατευνάσω θέλησα την μήνιν των δασκάλων και παρενέβην, άλλ' αυτοί κορώνουν έτι μάλλον. Φίλος, παρών εις την σκηνήν, γυρνά με λέει: «Άκου να συμβιβάσης προσπαθείς αυτούς, αλλά του κάκου. Φως φανερά τό βλέπομεν μ' όλας τας παρεμβάσεις πώς δυό γαιδάρων άχυρα δέν ζεύρεις να μοιράσης».

ΚΟΝΙΣ ΕΝΤΟΜΟΚΤΩΝΟΣ ΑΓΝΗ

εις την φαρμακαποθήκην ΔΑ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

Σταμπούλ, Μισορ - τσαρσή, Γενή - δζαμή καπουσου.

